

Ordføreren (S. A. Hansen): Som den ærede Marineminister omtalte, anmeldte han ved 2den Behandling at ville stille et saadant Forslag som det, der nu foreligger under Nr. 1, som en Slags Godtgørelse, fordi man negtede de vedkommende Fyrskippere fast Ansættelse og Pensionsberettigelse. Udvalget har forhandlet om dette Spørgsmaal, men der er ikke opnaaet nogen Enighed derom, saa at jeg paa Udvalgets Vegne kun kan sige, at vi betragte dette Spørgsmaal som aabent for Udvalgets Medlemmer, saaledes at Enhver efter sin Opfattelse af Sagen vil stemme derved eller derimod. For mit eget Vedkommende skal jeg sige, at jeg ikke kan Andet end stemme for det. De Grunde, der ere anførte af Marineministeren, skal jeg ikke gjentage; jeg er vis paa, at det ærede Thing har lagt Merke til dem, og det forekommer mig, at de ere saa talende, som Grunde for et saadant Forslag i det Hele taget kunne være. Da det maa indrømmes, at disse Mænd have en ganske overordentlig vanskelig Gjerning, og at de først i en mere fremrykket Alder ville faae Ansættelse i disse Stillinger, kan jeg ikke Andet end tilraade, at man stiller dem nogenlunde vel, og jeg kan ikke erkjende, at en Løn for dem paa 1,800 Kr. kan siges at være nogen høi Løn. Jeg tør vistnok erindre det ærede Thing om, at det har en Lødenss til ikke at være for knap overfor de lavere Lønnede Embeds- og Bestillingsmænd. Vi vide, at den Grændse, indenfor hvilken Ministeriet ikke vil finde sig i, at Folkethingets Lødenss til at stille de lavere stillede Embeds- og Bestillingsmænd nogenlunde helbigt gjør sig gjældende, er 3,200 Kr.; Lønninger under 3,200 Kr. er Ministeriet bestemt imod, at Folkethinget særligt tager sig af, naar det ikke vil tage sig af Lønninger op indtil 8,000 Kr. Jeg mener derfor, at det kun er en Følge af Folkethingets Lødenss i det Hele taget, naar vi tage os af disse lavere Lønninger, og da vi ikke synes i mange andre og vigtigere Spørgsmaal fuldelig at have givet os hen til Ministeriet, mener jeg heller ikke, at dette, at Ministeriet ikke vil finde sig deri, skulde for os i dette Punkt foranledige, at vi hørte os for den ministerielle Mening. Alle de Embedsmænd, hvorom der her er Tale, ere jo under denne Grændse af 3,200 Kr., de gaa ikke ud over den Grændse, hvor Ministeriets største Interesse for Embedsmændene begynder, og derfor mener jeg, at vi meget godt kunne følge vor Tilbøjelighed til ikke at være saa knappe overfor dem. — Hvad de to første Forslag til § 3 angaar, da vil jeg haabe, at det ærede Things Flertal fra 2den Behandling ogsaa vil vedblive at være et Flertal i det Spørgsmaal, hvorom det her dreier sig. Jeg anser det ikke for hensigtsmæssigt igjen at komme videre ind paa de Grunde, som jeg tror bleve fuldstændig og klart nok fremhævede ved 2den Behandling i Anledning

af det dengang stillede Forslag; det vilde kun blive Gjentagelser af, hvad der dengang blev sagt, og jeg har ikke fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne hørt Noget, som efter min Opfattelse kunde omstøbe de Betragtninger, der laa til Grund for vort Forslag ved 2den Behandling. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne holder sig jo væsentlig til Principet. Han vil ikke gaa ind paa noget nyt Princip; men han stiller alligevel et subsidiært Forslag, som indfører et helt nyt Princip. Han vil ikke have det ene Princip, men foreslaar os at tage det andet. Principet for vore Lønningslove i det Hele er, at der skal afdrages 5 pCt. af Lønningerne til Selvpensionering; men dette Princip vil det ærede Medlem og de, der med ham stille det subsidiære Forslag, forhindre fra at blive gjort gjældende med Henjyn til de her omhandlede Embedsmænd. Der skal ikke tages Noget fra deres Lønning; de skulle ikke gaa ind under den almindelige Regel, saa at altsaa de ærede Medlemmers Forslag ogsaa gaar ud paa at indføre et nyt Princip i vore Lønningslove i det Hele. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente, at det ikke vilde sige Noget, om man vedtog det nye Princip, som ligger i det subsidiære Forslag, idet vi meget snart vilde komme til at revidere vore Lønningslove. Jeg vil sige det ærede Medlem, at det jo ingenlunde er sagt, at vi faae Lønningslovene til Revision, før den Tid er udløbet, inden hvilken Lovene selv bestemme, at en Revision skal foregaa. Dette vil kun kunne antages at ske, forsaavidt det nuværende Ministerium staar til Efteraaret; men det er dog ingenlunde givet, at det gjør det, og selv om det skulde blive staaende, er det min Tro, som jeg ikke vil sige at udtale, at en Revision af Lønningslovene ligeoverfor det nuværende Ministerium ikke vil føre til Noget efter hele den Stilling, der er indtraadt mellem det nuværende Ministerium og det nuværende Folkethingstflertal. Jeg antager, at det vilde blive en ganske overordentlig ufrugtbar Samling, man da vilde gaa ind til Oktober, og at navnlig en Revision af vore Lønningslove vilde være en Umulighed under det nuværende Ministerium. Det forekommer mig derfor, at hvad enten vi tage den ene Forudsætning eller den anden, maa det dog antages, at der vil gaa maasse adskillige Aar, inden den særlige Stilling for de her Paagjældende vil kunne antages at ophøre. Men saa ville de ærede Medlemmer heller ikke negte, at dersom nogle af de Vedkommende skulde gaa af paa Grund af Alder eller Svagelighed, inden en saadan Revision var kommen tilfede, vil Statskassen efter vor gamle Praxis lige fuldt bevilge et Tilskud til dem, uagtet man ikke havde forlangt disse Afdrag i deres Lønning. Derved vilde man ikke spare for Statskassen at give dem en Understøttelse; men efter hvad der er Skik og Brug, og efterat Folkethinget med sine